

VAMPÝRSKÁ AKADEMIE 3

STÍNEM
POLÍBENÁ

RICHELLE MEAD

VAMPÝRSKÁ AKADEMIE 3

STÍNEM
POLÍBENÁ

RICHELLE MEAD

2012

Copyright © 2008 by Richelle Mead
Translation © 2010 by Katrin Chýlová
Cover design © 2010 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SHADOW KISS,
vydaného nakladatelstvím Razorbill, New York 2008,
přeložila Katrin Chýlová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pernicová
Korektura: Lea Petrovská
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: ≡ Dušan Žárský
Obálka: Marek Šebesta
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2012

ISBN 978-80-7303-822-9

Pro Kat Richardsonovou, která je velmi moudrá.

Jako vždy nemůžu dostatečně vyjádřit svou vděčnost přátelům a rodině, kteří se mnou absolvovali všechny ty vzlety a propady, jež provázejí psaní knihy – obzvlášť tak silné, jako je tahle. Mnoho díky patří Davidovi a Christině za jejich rychlé čtení a připomínky; I. A. Gordonovi a Sherry Kirkové za pomoc s ruštinou; Synde Kormanové za pomoc s rumunštinou; mému agentovi Jimu McCarthymu, který je moudrý a dělá pro mě spoustu obtížných věcí; redaktorům Jessica Rothenbergové a Benu Schrankovi za jejich rady; autorům z Team Seattle za rozptýlení a povzbuzení a Jayovi za nekonečnou trpělivost..., a dokonce i za to, že občas vymyslel dobrý vtip.

V JEDNA

PŘEJÍŽDĚL MI PRSTY PO ZÁDECH, A AČKOLI PŘI TOM NEVYVÍJEL ŽÁDNÝ tlak, celým tělem mi probíhaly záchvěvy. Pomalu klouzal dlaněmi až k mému břichu a nakonec mi položil ruce na boky. Cítila jsem, jak se mi rty tiskne ke krku, těsně pod uchem. Políbil mě na to místo a pak znovu a znovu...

Odtrhl rty od mého hrdla, políbil mě na tvář a pak konečně našel moje rty. Líbali jsme se a tiskli se k sobě co nejbliž. Krev mi vřela v žilách. V tu chvíli jsem si připadala živá jako nikdy dřív. Miluju ho, miluju Christiana tak moc, že –

Christiana?

To ne.

Částí své mysli jsem si uvědomovala, co se děje – a bylo to k naštvání. Jenže druhou částí mysli jsem si to stále užívala a vychutnávala si to hlazení a líbání. Nedokázala jsem se od toho odtrhnout. Splynula jsem s Lissou natolik, že tohle se teď skutečně dělo mně.

Ne, řekla jsem si skálopevně. Tohle není skutečné – ne pro tebe. Vypadni odtud.

Ale jak bych mohla poslouchat hlas logiky, když jsem měla celé tělo v jednom ohni?

Ty nejsi ona. Tohle není tvoje hlava. Vypadni.

Jeho rty. Na světě teď neexistovalo nic jiného než jeho rty.

To není on. Zmiz!

Ty polibky byly přesně stejné, jak jsem si je pamatovala, když jsem byla s ním...

Ne, tohle není Dimitrij. Vypadni!

Dimitrijovo jméno na mě zapůsobilo, jako by mi někdo chrstl do obličeje ledovou vodou. Vypadla jsem.

V posteli jsem se posadila a najednou jsem si připadala klidná. Pokusila jsem se skopnout ze sebe deku, ale namísto toho se mi do ní jen ještě víc zamotaly nohy. Srdce mi v hrudi divoce bušilo a já se snažila zhluboka dýchat, abych se uklidnila a vrátila se do vlastní reality.

Časy se jistě změnily. Kdysi mě ze spánku budily Lissiny noční můry. Teď její sexuální život. Říct, že mezi těmi dvěma druhy snů je jen malý rozdíl, by nebylo moc výstižné. Naučila jsem se odstínit její milostný život – alespoň když jsem byla vzhůru. Tentokrát mě ale Lissa s Christianem (nevědomky) převezli. Ve spánku moje psychická obrana moc nefungovala, takže jsem poutem cítila silné emoce své nejlepší kamarádky. To by samozřejmě nebyl problém, kdyby ti dva byli v posteli jako normální lidi – a když říkám „být v posteli“, míním tím „spát“.

„Bože,“ zabrblala jsem a spustila nohy z postele. Přemohlo mě zívnutí. Copak Lissa s Christianem neudrží ruce od sebe aspoň do nějaké přijatelné denní doby?

Ještě horší než tohle probuzení ale byly moje pocity. Nic z toho se samozřejmě nestalo mně. Mě nikdo nehladil ani nelíbal. Jenže moje tělo to postrádalo. Už je to tak dávno, co jsem se naposledy ocitla v podobné situaci. Byla jsem vzrušená a rozpálená. Bylo to stupidní, ale náhle jsem zoufale zatoužila, aby se mě někdo dotýkal – nebo mě aspoň objal. Rozhodně ale ne Christian. Vybavila jsem si jeho rty při tom polibku. V rozespalosti jsem myslela, že mě líbá Dimitrij.

Vstala jsem a nohy se mi třásly. Byla jsem nervózní a... smutná. Smutná a prázdná. Potřebovala jsem se projít, abych se zbavila té divné nálady, a tak jsem si oblékla župan, obula si pantofle a vydala se chodbou do koupelny. Opláchla jsem si obličej studenou vodou a zadívala se do zrcadla. Můj odraz měl rozčuchané vlasy a krví podlité oči. Vypadala jsem hrozně nevyspale, ale zpátky do postele už se mi nechtělo. Zatím jsem nechtěla riskovat, že bych zase usnula. Potřebovala jsem se naopak probít a vyhnat si z hlavy, co jsem viděla.

Z koupelny jsem se vydala po schodech dolů a připadalo mi, že mám strašně lehké nohy. První patro mojí koleje bylo tiché. Bylo skoro poledne – pro vampýry půlnoc, jelikož ti žijí

v noci. Vykoukla jsem zpoza dveří a přejela pohledem halu. Byla prázdná, až na ospale vypadajícího Moroje, který seděl vpředu ve vrátnici. Nepřítomně listoval časopisem a jen tak tak se držel v bdělém stavu. Prolistoval časopis až ke konci a znovu zív. Otočil se na pojízdné židli, hodil časopis na stůl za sebou a začal se poohlížet po dalším čtení.

Když byl ke mně otočen zády, proběhla jsem kolem něj k dvojitým dveřím vedoucím ven. Modlila jsem se, aby dveře nezaskřípaly. Opatrně jsem je otevřela jen na škvírku, abych mohla proklouznout. Jakmile jsem se ocitla venku, co nejšetrněji jsem za sebou zase zavřela. Žádný zvuk. Ten chlápek mohl postřehnout tak maximálně průvan. Když jsem vyšla do jasného dne, připadala jsem si jako ninja.

Do obličeje se mi okamžitě zakousl ledový víchr, ale to bylo přesně to, co jsem potřebovala. Ve větru se kymácely holé větve stromů a drápaly kamennou zeď koleje jako pařáty. Zpoza olověných šedých mraků vykouklo slunce, které mi připomnělo, že bych měla dávno být v posteli. V tom světle jsem mžourala. Přitáhla jsem si župan těsněji k tělu a vykročila podél budovy za roh. Mířila jsem k místu mezi kolejí a tělocvičnou, kde jsem předpokládala, že nebude tolik foukat. Bláto na chodníku se mi vsakovalo do hadrových pantoflí, ale nevěnovala jsem tomu pozornost.

Jo, tohle je typický hnusný zimní den v Montaně, ale o to právě jde. Mrazivý vzduch mě probral a zaplašil zbytky vzpomínek na tu virtuální milostnou scénu. Navíc mě taky pevně držel v mé vlastní hlavě. Myslet na to, že je mi zima, bylo rozhodně lepší než vzpomínat, jak mě Christian hladil. Chvíli jsem tam postávala a tupě zírala na křoví. Vzápětí mě ale překvapil můj vlastní vztek, který jsem pociťovala vůči Lisse a Christianovi. Musí to být tak hezké, když si můžete dělat, co chcete, pomyslela jsem si trpce. Lissa mi často říkala, jak by si přála, aby mohla vnímat mou mysl a prožívat mě tak jako já ji. Pravdou ale bylo, že jí vůbec nedocházelo, jaké má štěstí. Neměla ponětí, jaké to je, když se vám do mysli vkrádají myšlenky někoho jiného, když prožíváte to, co on. Nevěděla, jaké to je, prožívat dokonalý milostný život někoho jiného, když sami žádný milostný život

nemáte. Nechápala, jaké to je, cítit lásku tak silnou, až vás z toho bolí hrudník – lásku, kterou můžete jen prožívat, ale ne vyjádřit. Došlo mi, že dusit v sobě lásku je totéž jako dusit v sobě vztek. Užívá vás to zevnitř, až byste z toho nejradši křičeli nebo do něčeho kopli.

Ne, Lissa nic z toho nechápe. Ani nemusí. Může si klidně dál pokračovat v randění, aniž by se ohlížela na to, co to dělá se mnou.

Zaznamenala jsem, že už zase těžce oddechuju, ale tentokrát proto, že jsem zuřila. Ten ohavný pocit z toho, že jsem se zúčastnila nočního dostaveníčka Lissy a Christiana, byl pryč. Namísto toho jsem už cítila jen vztek a žárlivost. Ty pocity se zrodily z vědomí, že já nemůžu mít to, co ona považuje za naprostou samozřejmost. Ze všech sil jsem se snažila tyhle svoje pocity potlačit; tohle jsem vůči své nejlepší kamarádce cítit nechtěla.

„Jsi náměsíčná?“ ozval se někdo za mnou.

Překvapeně jsem se otočila. Dimitrij mě pozoroval pobaveně a zároveň zvědavě. Zatímco jsem zuřila nad nespravedlivými problémy svého milostného života, zdroj těchto problémů si mě našel sám. Vůbec jsem ho neslyšela přicházet. To jsem teda ninja. A na rovinu – zabilo by mě, kdybych vzala do ruky hřebek, než jsem vyrazila ven? Rychle jsem si prohrábla svoje dlouhé vlasy, i když jsem si dobře uvědomovala, že na to už je pozdě. Nejspíš jsem vypadala, jako by mi na hlavě chcíplo nějaké zvíře.

„Testovala jsem ochranku na koleji,“ odvětila jsem. „Stojí za houby.“

Na rtech mu hrál nepatrný úsměv. Teď už se do mě opravdu pustila zima. Nemohla jsem si pomoci a toužebně jsem hleděla na Dimitrijův dlouhý kožený kabát, který vypadal velice teple. Ani by mi nevadilo, kdyby mě do něj zabalil.

Jako by mi četl myšlenky, prohlásil: „Musí ti být zima. Nechceš můj kabát?“

Zavrtěla jsem hlavou a rozhodla se nešířit o tom, že už ani necítím nohy. „Jsem v pohodě. A co ty tady děláš? Taky testuješ ochranku?“

„Já jsem ochranka. Hlídkuju.“ Když všichni spali, strážci se střídali v hlídání areálu školy. Strigojové, nemrtví vampýři, kteří

napadají živé morojské vampýry, jako je Lissa, za denního světla nevycházejí, ale neposlušní studenti – řekněme třeba takoví, co se nenápadně vyplíží ze své koleje –, to byl jak denní, tak noční problém.

„Dobrá práce,“ houkla jsem. „Ráda jsem ti pomohla otestovat tvoje úchvatné dovednosti. Už bych měla jít.“

„Rose...“ Dimitrij mě chytil za předloktí a přes veškerou zimu a vítr mi tělem projel žár. Okamžitě mě pustil, jako by si spálil ruku. „Co tady děláš doopravdy?“

Mluvil tónem, jako bych se mu snažila něco nabulíkovat, a tak jsem odpověděla natolik po pravdě, jak jsem jen mohla. „Měla jsem ošklivej sen. Potřebovala jsem na vzduch.“

„Tak jsi prostě vyběhla ven. Ani ti nepřišlo na mysl, že je to zakázané, a stejně tak tě ani nenapadlo vzít si kabát.“

„Jo,“ přitakala jsem. „Tak nějak.“

„Rose, Rose.“ Tentokrát promluvil zoufalým hlasem. „Ty se nikdy nezměníš. Vždycky se do všeho vrháš bez přemýšlení a po hlavě.“

„To není pravda,“ protestovala jsem. „Hodně jsem se změnila.“

Najednou už se netvářil pobaveně, ale spíš ustaraně. Chvilí si mě prohlížel. Občas mi připadalo, že mi vidí až do duše. „Máš pravdu, změnila ses.“

Nicméně se nad tím prohlášením netvářil příliš nadšeně. Nejspíš uvažoval o tom, co se stalo skoro před třemi týdny, kdy mě a pár kamarádů věznili Strigojové. Bylo neskutečné štěstí, že se nám povedlo uniknout – jenže se to nepodařilo všem. Můj dobrý kamarád a ctitel Mason přišel o život. V hloubi duše si to nikdy nepřestanu vyčítat, ačkoli jsem jeho vrahy zabila.

Dodalo mi to temnější pohled na život. Vlastně to dodalo temnější pohled *všem* v Akademii svatého Vladimíra, ale mně nejvíc. Ostatní si taky začínali všimnout, že jsem jiná. Nelíbilo se mi, že si se mnou Dimitrij dělá starosti, a tak jsem to obrátila v legraci.

„No, nedělej si starosti. Moje narožky už se blíží. A jakmile mi bude osmnáct, budu dospělá, ne? To ráno se určitě probudím dospělá a moudrá a tak.“

Jak jsem doufala, jeho zamračený výraz se změnil v úsměv. „Ano, to určitě. Ty narozeniny máš asi tak za měsíc?“

„Za třicet jedna dní,“ odpověděla jsem hrdě.

„Je vidět, že to nepočítáš.“

Pokrčila jsem rameny a on se rozesmál.

„Předpokládám, že už máš i seznam darů, co bys ráda dostala. Tak na deset stran? Seřazeno podle důležitosti?“ Nepřestával se usmívat. Byl to jeden z jeho méně častých úsměvů, takový uvolněný a přirozený.

Už jsem se nadechovala k dalšímu vtípku, když vtom mi myslí zase probleskl obraz Lissy a Christiana. Ten smutný a prázdný pocit se mi znova vrátil. Všechno, co jsem si jen mohla přát – nové oblečení, iPod, cokoli – mi najednou připadalo tak triviální. Co znamenají materiální věci ve srovnání s tím, na čem mi záleží nejvíc? Bože, opravdu jsem se změnila.

„Ne,“ odpověděla jsem tiše. „Žádný seznam.“

Naklonil hlavu na stranu, při čemž mu do obličeje spadly vlasy, které měl až po ramena. Měl je hnědé jako já, ale zdaleka ne tolik tmavé. Moje vlasy někdy vypadaly skoro jako černé. Odhrnul si neposlušné prameny stranou, ale docílil jen toho, že mu do obličeje spadly další. „Nemůžu uvěřit, že nic nechceš. To budou pěkně nudné narozeniny.“

Svobodu, pomyslela jsem si. To byl jediný dar, po němž jsem toužila. Svobodu, abych se mohla sama rozhodovat. Svobodu milovat, koho chci.

„To je fuk,“ řekla jsem namísto toho.

„Co...“ Zarazil se. Pochopil. Vždycky mě chápal. Bylo to součástí našeho vztahu, přestože mezi námi bylo sedm let věkového rozdílu. Zamilovali jsme se do sebe na podzim, kdy se Dimitrij stal mým instruktorem boje. Jak se náš vztah vyvíjel, uvědomili jsme si, že si musíme lámat hlavu ještě s něčím jiným než jen s věkovým rozdílem. Až Lissa odmaturuje, oba se staneme jejími strážci, tudíž se nemůžeme nechat rozptylovat vzájemnými city. Naší prioritou bude ona.

To se samozřejmě snáz řekne, než udělá. Nemyslím si totiž, že naše city s Dimitrijem jen tak opadnou. Oba jsme prožili chvíle slabosti, chvíle, které skončily líbáním nebo říkáním věcí, které

jsme raději říkat neměli. Poté, co jsem utekla od Strigojů, Dimitrij mi přiznal, že mě miluje a že kvůli tomu nemůže být s nikým jiným. Zároveň ale bylo jasné, že nemůžeme být ani spolu, a tak jsme se oba uchýlili ke svým starým rolím – drželi jsme se od sebe dál a předstírali, že náš vztah je striktně profesionální.

Nenápadně se pokusil změnit téma. „Klidně to můžeš zapírat, jestli chceš, ale já vidím, že mrzneš. Pojdme dovnitř. Protáhnu tě zadem.“

To mě trochu překvapilo. Dimitrij nebyl ten typ, co se vyhýbá nepříjemným tématům. Vlastně mě často dotlačil k rozhovoru o záležitostech, o nichž jsem se rozhodně bavit nechtěla. Ale rozebírat náš nefungující vztah? Do toho se mu dneska zjevně nechtělo. Jo. Věci se určitě změnily.

„Myslela jsem, že zima je tobě,“ utahovala jsem si z něj, když jsme obcházeli kolej k místům, kde bydleli strážci noviců. „Neměl bys být trochu odolnější, když pocházíš ze Sibíře?“

„Sibiř asi není taková, jakou si ji představuješ.“

„Představuju si ji jako polární pustinu,“ pověděla jsem mu po pravdě.

„Tak to je rozhodně jiná, než si představuješ.“

„Stýská se ti?“ zeptala jsem se a ohlédla se po něm. Tohle mi nikdy dřív nepřišlo na mysl. Měla jsem za to, že *každý* chce žít ve Státech. Nebo aspoň, že nikdo nechce žít na Sibíři.

„Pořád,“ odvětil zadumaně. „Někdy si přeju...“

„Belikove!“

Ten hlas se nesl po větru, odkudsi zpoza nás. Dimitrij cosi zamumlal a strčil mě za roh budovy, kterou jsme obcházeli.

„Schovej se.“

Zaplula jsem za trs cesmín, které dům lemovaly. Neměly žádné plody, zato ale ostré špičaté listy, které mě škrábaly na holé kůži. Vzhledem k tomu, že mrzne a navíc hrozí, že někdo přijde na to, že jsem v noci utekla ven, pár škrábanců bylo tím nejmenším, s čím jsem si teď lámala hlavu.

„Nemáš hlídku,“ zaslechla jsem Dimitrije o chvílku později.

„Ne, ale musím s tebou mluvit.“ Poznala jsem ten hlas. Byla to Alberta, kapitánka školních strážců. „Jen na minutku. Budeme muset nějak přehodit směny, až budeš u soudu.“

„To je mi jasné,“ prohlásil. Z jeho hlasu zaznívalo něco zvláštního, skoro až nepříjemného. „Bude to pro všechny dost náročné – zkrátka špatné načasování.“

„To ano, nicméně královna se řídí vlastním rozvrhem.“ Alberta zněla rozladěně. Snažila jsem se zjistit, o čem se to vlastně ti dva baví. „Celesta za tebe vezme hlídky a ona a Emil si mezi sebou rozdělí tvoje tréninky.“

Tréninky? Dimitrij nepovede příští týden tréninky, protože... Aha. To bude nejspíš ono. Terénní praxe. Zítra začne šestitýdenní cvičení noviců. Nebudeme mít vyučování a ve dne v noci budeme chránit Moroje, zatímco dospělí nás budou zkoušet. Těmi tréninky Alberta určitě mínila dobu, kdy na nás měl Dimitrij dohlížet. Ale o jakém soudu to mluvila?

„Povídali, že jim práce navíc nevadí,“ pokračovala Alberta. „Ale napadlo mě, jestli bys za ně nemohl vzít pár směn, než odjedeš.“

„Určitě,“ odpověděl stručně a strnule.

„Díky, dost to pomůže.“ Povzdechla. „Kéž bych věděla, jak dlouho bude ten soud trvat. Nechci být pryč dlouho. Člověk by předpokládal, že s Daškovem to půjde raz dva, jenže jsem se doslechla, že královně se moc nechce uvěznit tak významného královského.“

Strnula jsem. Mrazení, které jsem teď pocitovala, nemělo nic společného s chladným zimním dnem. *Daškov?*

„Jsem si jistý, že udělají, co je správné,“ prohlásil Dimitrij. V tu chvíli mi došlo, proč se o tom nerozpovídal víc. Nechtěl, abych to slyšela.

„To taky doufám. Snad to potrvá jen pár dní, jak prohlašovali. Hele, tady je strašná zima. Nevadilo by ti zajít na chvilku do kanceláře a mrknout se na ten rozpis?“

„Přijdu,“ odvětil. „Nejdřív ale musím ještě něco zkontrolovat.“

„Dobře. Tak zatím.“

Zavládlo ticho, takže jsem předpokládala, že se Alberta vydala pryč. Dimitrij se vynořil zpoza rohu a stoupl si před cesmíny. Vyskočila jsem ze svého úkrytu. Stačil mi jediný pohled na něj a hned mi bylo jasné, že ví, co bude následovat.

„Rose...“

„Daškov?“ vyjekla jsem co nejtíšeji, aby mě Alberta přece jen nezaslechla. „To jako Viktor Daškov?“

Nenamáhal se se zapíráním. „Ano. Viktor Daškov.“

„A bavili jste se o... Myslíš tím...“ Byla jsem tak vykolejená a ohromená, že jsem sotva dokázala zformulovat svoje myšlenky. Tohle bylo neuvěřitelné. „Myslela jsem, že sedí! Tvrdíš, že s ním ještě neproběhl soud?“

Ano, to bylo rozhodně neuvěřitelné. Viktor Daškov. Chlap, který šel po Lisse a mučil ji fyzicky i psychicky, aby ovládl její schopnosti. Každý Moroj umí používat magii jednoho ze čtyř živlů: země, vzduchu, vody nebo ohně. Lissa ale pracovala s téměř neznámým pátým elementem, jemuž se říká éter. Dokázala uzdravit kohokoli, dokonce i mrtvého. Z toho důvodu jsem s ní teď byla duševně propojená. Někdo to nazývá, že jsem „stínem políbená“. Po autonehodě, při níž zahynuli její rodiče a bratr, mě přivedla zpátky k životu a to nás k sobě připoutalo takovým způsobem, že dokážu vnímat její myšlenky a prožitky.

Viktor přišel na to, že Lissa dokáže uzdravovat, mnohem dříve než my. Chtěl ji držet pod zámek a využívat ji jako svůj osobní pramen mládí. Neváhal zabít kohokoli, kdo mu přišel do cesty. V mém a Dimitrijově případě použil kreativnější způsob, jak nás vyřadit. Za sedmnáct let jsem si nadělala spoustu nepřátel, ale jsem si jistá, že neexistuje nikdo, koho bych nenáviděla tolik jako jeho – alespoň mezi živými.

Dimitrij měl ve tváři výraz, který jsem dobře znala. Tenhle výraz nasazoval, když si myslel, že bych mohla někoho udeřit. „Seděl, ale soud zatím neproběhl. Právní procedury občas trvají dlouho.“

„Teď ale bude soud? A ty tam jdeš?“ procedila jsem skrz zuby a snažila se zachovat klid. Stejně jsem ale předpokládala, že se pořád tvářím, jako bych nešla pro ránu daleko.

„Příští týden. Chtějí, abych spolu s dalšími strážci vypovídal o tom, co se tu noc stalo tobě a Lisse.“ Jeho výraz se změnil, když si vybavil, co se událo před čtyřmi měsíci. I tenhle jeho výraz jsem znala. Byl odhodlaný a ochranný. Takhle se tvářil vždycky, když se někdo, na kom mu záleží, ocitl v nebezpečí.

„Klidně si myslí, že jsem blázen, když se tě zeptám, ale pojedeme já a Lissa s tebou?“ Odpověď jsem vytušila už předem a vůbec se mi nelíbila.

„Ne.“

„Ne?“

„Ne.“

Dala jsem si ruce v bok. „Podívej, nezdá se ti rozumný, že když budeš mluvit o tom, co se *nám* stalo, měly bychom být u toho?“

Dimitrij se už zase tvářil striktně profesionálně. Zavrtěl hlavou. „Královna a někteří další strážci se domnívají, že pro vás bude nejlepší, když se toho nezúčastníte. I tak máme dostatek důkazů, a navíc, ať už je Daškov zločinec nebo ne, patří – nebo spíš patřil – k nejmocnějším královským na světě. Ti, kteří vědí o jeho soudním procesu, chtějí, aby se to udrželo v tichosti.“

„Takže předpokládáš, že kdybys nás tam vzal, všude to rozkecáme?“ vykřikla jsem. „Ale no tak, soudruhu. Vážně si myslíš, že bychom to udělaly? Jediné, co chceme, je, aby Viktora zavřeli. Na doživotí. Možná i dýl. A pokud existuje možnost, že by z toho mohl vyvážnout, musíš nás vzít s sebou.“

Poté, co Viktora dopadli, uvěznili ho a já myslela, že tím to hasne. Předpokládala jsem, že bude ve vězení, dokud tam neshnije. Nikdy mě nenapadlo – ačkoli mě to napadnout mělo –, že je nutné, aby ho nejprve odsoudili. Tenkrát byly jeho zločiny zcela zjevné. Přestože morojská vláda je tajná a nemá nic společného s lidskou vládou, operuje v podstatě stejným způsobem. Všechno jí dlouho trvá.

„To rozhodnutí není na mně,“ oznámil mi Dimitrij.

„Ale máš vliv. Mohl bys za nás ztratit slovo, zvláště když...“ Můj vztek malinko polevil a nahradil jej překvapivý strach. Další slova jsem ze sebe téměř nedokázala vypravit. „Zvláště když je reálná šance, že se z toho vykrotí. Je to tak? Fakt ho může královna nechat jít?“

„To nevím. Někdy se dá těžko odhadnout, co královna nebo jiný vysoce postavený královský zrovna udělá.“ Najednou působil unaveně. Sáhl si do kapsy a vytáhl svazek klíčů. „Hele, vím, že jsi našťvaná, ale teď to nemůžeme rozebírat. Já musím

jít za Albertou a ty dovnitř. Ten hranatý klíč je od postranních dveří. Ty znáš.“

To ano. „Jo. Díky.“

Byla jsem rozmrzelá, což se mi vůbec nelíbilo, obzvláště, když mě uchránil od průšvihů. Stejně jsem tomu ale nedokázala zabránit. Viktor Daškov je zločinec a padouch. Toužil po moci a nenasytně se po ní sápal a bylo mu jedno, kdo mu vstoupí do cesty. Pokud ho osvobodí, nikdo nemůže odhadnout, co by mohl udělat Lisse nebo nějakému jinému Morojovi. Jen mě to utvrzovalo v přesvědčení, že bych měla udělat něco, co by ho poslalo do kriminálu, ale tak, aby o tom nikdo nevěděl.

Udělal jsem pár kroků, když se za mnou ozval Dimitrij. „Rose?“ Ohlédla jsem se. „Promiň,“ řekl. Odmlčel se a jeho lítostivý výraz se rázem změnil v ostražitý. „Zítra mi vrať ty klíče.“

Otočila jsem se a beze slova vykročila dál. Nejspíš to bylo nespravedlivé, ale jakousi dětinskou částí své mysli jsem byla přesvědčená, že Dimitrij dokáže cokoli. Kdyby opravdu chtěl, abychom se s Lissou zúčastnily toho procesu, jistě by toho docílil.

Když jsem byla skoro u postranního vchodu, koutkem oka jsem postřehla nějaký pohyb. Nálada mi poklesla ještě víc. Výborně. Dimitrij mi dal klíče, abych se nenápadně proplížila zpátky, a teď mě načapá někdo další. Takové štěstí mám pořád. Napůl jsem očekávala, že to bude nějaký profesor, kterého bude náramně zajímat, co touhle dobou pohledávám venku. Otočila jsem se a v duchu už si vymýšlela výmluvy.

Ale nebyl to profesor.

„Ne,“ vypravila jsem ze sebe přiškrceně. Tohle musí být nějaký trik. „Ne.“

Na okamžik mě napadlo, jestli se mi to celé nakonec nezdá. Možná, že pořád ležím v posteli a sním.

Protože tohle bylo jediné vysvětlení pro to, co jsem viděla na trávníku. Tam ve stínu pod starým sukovitým dubem někdo stál.

Byl to Mason.

DVĚ

NEBO TEN ČLOVĚK PŘINEJMENŠÍM VYPADAL JAKO MASON.

Byl – nebo bylo to, ať už to bylo cokoli – těžko viditelné. Musela jsem mhouřit oči a mrkat, abych na něj dokázala zaostřit. Vypadal nehmotně, skoro až průsvitně, a chvílemi jeho obraz vybledával.

Z toho, co jsem viděla, jsem usoudila, že rozhodně vypadá jako Mason. Rysy měl trochu rozmazané a jeho světlá pleť vypadala bledší, než jsem si pamatovala. Jeho zrzavé vlasy teď působily mdle, jako by byly namalované oranžovou vodovkou. Pihy jsem sotva viděla. Na sobě měl přesně to, v čem jsem ho viděla naposled: džíny a žlutou fleecovou bundu, zpod níž mu vykuchoval zelený svetr. I všechny tyto barvy byly dost utlumené. Mason vypadal jako fotka, kterou někdo zapomněl na slunci, a ona tak vybledla. Obklopovala ho velice slabá záře.

Co mě ale děsilo nejvíc – tedy kromě toho, že je mrtvý –, byl výraz jeho tváře. Tvářil se smutně, tak strašně smutně. Když jsem se mu podívala do očí, lámalo mi to srdce. Vzpomínky na to, co se stalo před několika týdny, se mi zase rychle vrátily. Všechno jsem to v duchu viděla znovu: jeho padající tělo, krutý pohled Strigojů... V krku se mi udělal knedlík. Jen jsem tam strnule a ohromeně stála, neschopná pohybu.

On si mě také prohlížel, ale jeho výraz se nezměnil. Pořád se tvářil smutně. Pochmurně. Vážně. Otevřel pusou, jako by chtěl něco říct, ale hned ji zase zavřel. Hodnou chvíli jsme na sebe zírali a pak ke mně napřáhl ruku. Ten pohyb mě mátl. Ne, tohle se neděje. Tohle nevidím. Mason je mrtvý. Viděla jsem ho umírat. Držela jsem jeho tělo.

Nepatrně pohnul prsty, jako by mě k sobě lákal, a já zpanikařila. O pár kroků jsem couvla a vyčkávala, co se bude dít dál. Nešel za mnou. Dál tam stál s rukou nataženou před sebou. Srdce mi poskočilo a já se rychle otočila a dala se na úprk. Když jsem doběhla skoro až ke dveřím, zastavila jsem se a ohlédla. Vydýchala jsem se. Prostor, kde stál Mason, už byl úplně prázdný.

Doběhla jsem do svého pokoje a roztřesenýma rukama jsem za sebou zabouchla dveře. Usedla jsem na postel a v duchu si přehrála, k čemu právě došlo.

Co to sakra bylo? Tohle přece *nemohlo* být skutečné. Ani náhodou. To nebylo možné. Mason je po smrti a všichni vědí, že mrtví se nevracejí. Ačkoli... já jsem se vrátila. To ale byla jiná situace.

Tohle jsem si jistě jen představovala. Tak to bylo. Tak to *muselo* být. Byla jsem přetažená a pořád jsem se nemohla vzpamatovat z Lissy a Christiana. Navíc tu byly ty novinky o Viktoru Daškovovi. Mráz mi nejspíš zmrazil i část mozku. Ano, čím víc jsem o tom uvažovala, tím jasnější mi bylo, že pro to existuje stovka vysvětlení.

Přestože jsem se snažila znovu usnout, nepodařilo se mi to. Ležela jsem v posteli s dekou vytaženou až k bradě a snažila se zaplašit ten strašidelný obraz, který jsem měla stále před očima. Nešlo to. V duchu jsem pořád viděla jeho smutné oči, které jako by říkaly: *Rose, proč jsi dovolila, aby se mi to stalo?*

Pevně jsem zavřela oči a pokusila se na Masona nemyslet. Už od jeho pohřbu jsem se ze všech sil snažila žít dál a chovat se, jako kdybych byla silná. Pravdou ale bylo, že jsem se s jeho smrtí dosud nevyrovnala. Neminul den, abych se netrápila otázkami typu *Co kdyby?* Co kdybych během bitky se Strigoji byla rychlejší a silnější? Co kdybych mu neřekla, kde se Strigojové ukrývají? A co kdybych mu dokázala oplácet jeho lásku? Kdyby to všechno bylo jinak, byl by naživu. Je moje vina, že zemřel.

„Představovala jsem si to,“ zašeptala jsem do tmy svého pokoje. Musela jsem si to představovat. Mason už mě pronásledoval ve snech. A nijak jsem netoužila po tom, aby mě strašil i v bdělém stavu. „To nebyl on.“

Nemohl to být on, protože kdyby byl... Nechtěla jsem o tom přemýšlet. I když věřím na upíry a magii a psychické schopnosti, rozhodně tedy *nevěřím* na duchy.

Zjevně nevěřím ani na spánek, protože tu noc jsem toho mnoho nenaspala. Pořád jsem sebou házela a převalovala se a nedokázala zastavit svou splašenou mysl. Nakonec jsem přece jen usnula, ale hned nato mi zazvonil budík, takže jsem určitě nespala déle než pár minut.

Ve světě lidí denní světlo rozežene noční můry i strach. Já ale denní světlo neměla; probudila jsem se do houstnoucí tmy. Stačilo mi ale být mezi skutečnými živými lidmi. Zašla jsem na snídani a potom na ranní trénink. Za chvíli mi připadalo, že to, co jsem v noci viděla – nebo co jsem si aspoň *myslela*, že jsem viděla – v mých vzpomínkách pomalu bledne.

Divný pocit z toho setkání nahradilo něco jiného: nadšení. Bylo to tady. Velký den. Začátek naší terénní praxe.

Následujících šest týdnů nebudu mít žádné vyučování. Dny budu trávit s Lissou a mou jedinou povinností bude každý den napsat hlášení o tom, co se dělo. Má to být jen na půl stránky. Brnkačka. Samozřejmě taky bude mou povinností hlídat Lissu, ale to mě neznepokojovalo. Bylo to mou druhou přirozeností. Dva roky jsme spolu žily mezi lidmi a já ji celou tu dobu chránila. Předtím, když jsem byla ještě v prváku, viděla jsem, jaké zkoušky si na studenty v této fázi strážci chystají. Ty zkoušky jsou záludné. Novic musí být ve střehu a neflákat se, musí být připraven bránit se a útočit, když to bude třeba. Ale ani nic z toho mě neznepokojovalo. S Lissou jsme sice byly pryč ze školy během našeho prváku i druháku, takže jsem byla v učení dost pozadu, ale díky svým extra tréninkům s Dimitrijem jsem rychle všechno dohnala a teď jsem patřila k nejlepším studentům ze třídy.

„Ahoj, Rose.“

Cestou do tělocvičny, kde měla naše zkouška v terénu odstartovat, mě dohnal Eddie Castile. Jakmile jsem ho spatřila, okamžitě se mi sevřelo srdce. Připadalo mi, že stojím na nádvoří s Masonem a dívám se na jeho utrápený obličej.

Eddie spolu s Lissiným přítelem Christianem a Morojkou Miou byli se mnou a s Masonem, když nás zajali Strigojové. Eddie sice neumřel, ale neměl k tomu daleko. Strigoj, který nás věznil, se z něho po celou dobu našeho zajetí krmil, aby vyprovokoval Moroje a vyděsil dhampýry. Fungovalo to; byla jsem vyděšená. Chudáček Eddie byl skoro celou dobu v bezvědomí, protože ztratil spoustu krve, a navíc u něj taky zafungovaly endorfiny z vampýřího kousnutí. Byl Masonův nejlepší kamarád a byl skoro stejně zábavný a lehkomyšlný.

Jenže poté, co jsme unikli, Eddie se změnil, stejně jako já. Pořád se často usmíval i smál, ale v očích se mu usídlil pochmurný vážný výraz, který prozrazoval, že je vždy připraven na nejhorší. To bylo samozřejmě pochopitelné. Vždyť byl svědkem toho nejhoršího. Stejně jako jsem si vyčítala Masonovu smrt, cítila jsem se zodpovědná i za tuhle Eddieho proměnu a za všechno, co si od Strigojů vytrpěl. Možná to není tak docela spravedlivé, ale stejně si nemůžu pomoci. Teď mám dojem, že mu něco dlužím. Jako bych ho měla ochraňovat nebo mu to nějak vynahradit.

Je to celkem sranda, jelikož mi připadá, že Eddie se snaží ochraňovat mě. Nesleduje mě ani nic takového, ale občas si všimnu, že na mě dohlíží. Po tom, co se přihodilo Masonovi, má asi dojem, že svému kamarádovi dlužím, aby se postaral o jeho holku. Tedy ne že bych s Masonem někdy doopravdy chodila. Ale Eddiemu jsem nikdy neřekla, že mi tohle jeho ochranné chování vadí. Umím se o sebe postarat sama. Kdykoli jsem ho slyšela, jak ode mě odhání kluky s tím, že ještě nejsem připravená začít s někým chodit, nezasahovala jsem do toho. Vždyť je to pravda. Nejsem připravená začít s někým chodit.

Eddie mě obdařil polovičatým úsměvem, který dodával jeho podlouhlému obličejí klukovskou roztomilost. „Těšíš se?“

„No jasně,“ odvětila jsem. Naši spolužáci zaplnili tribuny u jedné stěny tělocvičny a my jsme si našli místo někde uprostřed. „Bude to jako prázdniny. Jen já a Lissa, šest týdnů spolu.“ Ačkoli bylo naše psychické pouto občas frustrující, činilo ze mě její ideální strážkyni. Vždycky jsem věděla, kde je a co se s ní

děje. Jakmile odmaturojeme a budeme žít v normálním světě, budu k ní přidělena oficiálně.

Zamyslel se. „Jo, myslím, že si s tím nemusíš dělat starosti. Víím, že tě k ní po maturě přidělí. My ostatní holt takový štěstí nemáme.“

„Vyhlídl sis nějakýho královskýho?“ utahovala jsem si z něj.

„To nemá cenu. Beztak později většinu strážců přidělí královským.“

To je pravda. Dhampýrů – polovičních vampýrů jako já – moc není a královští jsou většinou první na řadě, když dojde na výběr strážců. V minulosti měli své strážce jak královští, tak nekrálovští Morojové a novicové jako my mezi sebou soupeřili o to, aby byli přiděleni k někomu důležitému. V současnosti je ale téměř dané, že každý strážce bude pracovat pro královskou rodinu. Není nás zkrátka tolik, takže méně významné rodiny se o sebe musejí postarat samy.

„Stejně,“ řekla jsem. „Myslím, že otázkou zůstává, kterýho královskýho vyfasuješ, ne? Některý jsou totální snobové, ale spousta jich je v pohodě. Sežeň si někoho bohatýho a vlivnýho a budeš žít jako na královském dvoře, nebo se třeba podíváš i na různý exotický místa.“ To poslední mě dost láká. Často sním o tom, že s Lissou procestujeme svět.

„Jasně,“ přisvědčil Eddie. Kývl hlavou směrem ke třem klukům, co seděli v první řadě. „Nevěřila bys, co všechno tihle tři frajírci dělají pro to, aby uhнали někoho z Ivaškovů nebo Szelských. Jejich oficiální přidělení to samozřejmě neovlivní, ale stejně se snaží připravit si cestičku k tomu, co bude po maturitě.“

„No ale cvičení v terénu to ovlivnit může. Hodnocení se potom objeví i v našich záznamech.“

Eddie znovu kývl a začal něco povídat, když vtom se ozval hlasitý ženský hlas. Oba jsme vzhledli. Zatímco jsme se bavili, naši instruktoři se shromáždili před tribunou a teď tam před námi stáli. Jejich řada byla ohromující. Dimitrij byl mezi nimi, tmavý a impozantní a neodolatelný. Alberta se pokoušela zjednat si naši pozornost. Dav ztichl.

„Nuže,“ začala. Alberta byla pružná a houževnatá padesát-nice. Jakmile jsem ji spatřila, hned jsem si vzpomněla na rozhovor, který v noci vedla s Dimitrijem, ale rozhodla jsem se, že o tom budu uvažovat až později. Tuhle chvíli si nenechám zkazit Viktorem Daškovem. „Všichni víte, proč jste tady.“ Nikdo ani nedutal, ve vzduchu se vznášelo napětí i nadšení a její hlas se zvonivě rozléhal celou tělocvičnou. „Dnes je ten nejdůležitější den vašeho vzdělávání, než podstoupíte závěrečnou zkoušku. Dnes zjistíte, kterého Moroje budete chránit. Minulý týden jste dostali příručku, v níž jsou veškeré detaily o tom, jak bude následujících šest týdnů probíhat. Doufám, že jste si ji všichni přečetli.“ Já tedy ano. Pravděpodobně jsem nic jiného v životě nepřečetla tak pečlivě. „Strážce Alto vám jen pro rekapitulaci vysvětlí základní pravidla tohoto cvičení.“

Podala desky strážci Stanu Altovi. Ten dřív patřil k mým neoblíbenějším profesorům, ale po Masonově smrti napětí mezi námi trochu povolilo. Teď už jsme se vzájemně lépe chápali.

„Takže jdeme na to,“ prohlásil Stan mrzutě. „Šest dnů v týdně budete ve službě. Den volna je pro vás vlastně taková odměna. Ve skutečném světě budete většinou pracovat každý den. Všude budete doprovázet svého Moroje – na vyučování, na koleji, na pití krve. Všude. A bude jen na vás zjistit, jak se hodíte do jeho života. Někteří Morojové se ke svým strážcům chovají jako k přátelům, zatímco jiní jsou raději, když působíte jako neviditelný duch, který s nimi nemluví.“ Musel použít slovo *duch*? „Každá situace je jiná a vy budete muset najít způsob, jak to bude fungovat, abyste co nejlépe zajistili jeho bezpečnost.“

K útokům může dojít kdykoli a kdekoli, a když k tomu dojde, budeme oděni v černém. Neustále byste měli být ve střehu. Pamatujte, že ačkoli si budete uvědomovat, že na vás útočíme *my*, a ne skuteční Strigojové, musíte reagovat, jako by se vaše životy opravdu ocitly v ohrožení. Nebojte se, že nás poraníte. Někteří z vás se jistě nebudou rozpakovat oplatit nám nějaké dřívější křivdy.“ Pár studentů v davu se tomu zasmálo. „Ale někteří z vás můžou mít dojem, že by se měli držet zpátky, aby si nezpůsobili problémy. Toho se nebojte. Větší trable si způ-

sobíte, když se budete krotit. Nedělejte si s tím starosti. My to přežijeme.“

Obrátil v deskách list papíru. „Budete ve službě čtyřia dvacet hodin, vždy po dobu šesti dnů, ale za denního světla můžete spát, stejně jako Morojobové. Nicméně byste si měli uvědomovat, že ačkoli Strigojobové za denního světla útočí jen zřídka, uvnitř v místnosti problém nemají. Takže ani během téhle doby nemůžete mít jistotu, že jste v bezpečí.“

Stan četl další technické podrobnosti a já se přistihla, že ho neposlouchám. Tohle všechno znám. Všichni to známe. Rozhlédla jsem se kolem a uviděla, že nejsem sama netrpělivá. V davu to šumělo vzrušením a obavami. Studenti zatínali pěsti. Měli vykulené oči. Všichni jsme se chtěli dovědět, ke komu nás přidělili. Všichni jsme chtěli, aby to už začalo.

Jakmile Stan skončil, podal desky zase Albertě. „Dobře,“ shrnula to. „Teď vás budu jednoho po druhém vyvolávat a oznámím vám, s kým jste v páru. Přijdete sem dolů a strážce Chase vám dá balíček obsahující informace o rozvrhu vašeho Morojobe, o jeho minulosti a tak dále.“

Všichni jsme napjatě sledovali, jak Alberta listuje svými papíry. Studenti si špitali. Eddie vedle mě těžce vydechl. „Ježíšmarjá, doufám, že dostanu někoho dobrýho,“ zabrblal. „Nechci se šest týdnů prudit.“

Stiskla jsem mu ruku, abych mu dodala jistoty. „Určitě,“ šeptla jsem. „Teda že určitě dostaneš někoho dobrýho, ne že se budeš prudit.“

„Ryan Aylesworth,“ oznámila hlasitě Alberta. Eddie sebou trhl a já okamžitě pochopila proč. Dřív býval vždycky první na seznamu Mason Ashford. Ale už nikdy nebude. „Jste přidělen ke Camille Contové.“

„Sakra,“ ulevil si tiše kdosi za námi, kdo patrně doufal, že Camille urve pro sebe.

Ryan byl jedním z těch frajírků v první řadě. Široce se usmíval, když si krácel pro svůj balíček. Rodina Contů patří mezi královskými k velice respektovaným. Proslýchalo se, že jeden z jejích členů byl kandidátem na trůn, než královna nakonec jmenovala svého následovníka. Camille je navíc pěkná. Pro žád-

ného kluka by nebylo nic těžkého sledovat ji na každém kroku. Ryan si pyšně vykračoval a tvářil se, že je sám se sebou nadmíru spokojen.

„Dean Barnes,“ hlásila dalšího. „Máte Jesse Zeklose.“

„Uff,“ oddechli jsme si s Eddiem zároveň. Kdyby k Jesseovi přidělili mě, potřeboval by ještě někoho dalšího, kdo by ho chránil. Předě mnou.

Alberta dál četla jména a já si všimla, že se Eddie potí. „Prosím, prosím, někoho dobrýho,“ mumlal si.

„Dostaneš,“ ujišťovala jsem ho.

„Edison Castile,“ oznámila Alberta. Zalapal po dechu. „Vasilisa Dragomirová.“

Eddie i já jsme na okamžik strnuli. Pak ale musel vstát a sejít dolů. Ještě se po mně ohlédl a jeho pohled prozrazoval paniku. Jako by říkal: *Nevěděl jsem to!*

To jsme byli dva. Svět se kolem mě zpomalil a rozostřil. Alberta dál četla jména, ale já ji neposlouchala. Co se to děje? Někdo se určitě spletl. Lissa přece měla být přidělena ke mně. Musela. Vždyť po maturitě budu její strážkyní. Tohle nedávalo smysl. S divoce bušícím srdcem jsem sledovala, jak Eddie kráčí ke strážci Chaseovi a bere si od něj balíček a cvičný kůl. Ihned nakoukl do papírů, aby zkontroloval to jméno. Určitě si pořád myslel, že to je nějaký omyl. Když na mě pak pohlédl, jeho výraz prozrazoval, že v seznamu skutečně našel Lissino jméno.

Zhluboka jsem se nadechla. Dobře. Zatím není třeba panikařit. Někdo prostě udělal úřednickou chybu, což se jistě dá napravit. A měli by to napravit brzy. Až přijde řada na mě a Lissino jméno přečtou *znovu*, dojde jim, že jednu Morojku přidělili hned dvěma strážcům. Napraví to a Eddiemu dají někoho jiného. Koneckonců tady ve škole je spousta Morojů. Mnohem víc než dhampýrů.

„Rosemarie Hathawayová.“ Napnula jsem se. „Christian Ozera.“

Jenom jsem zírala na Albertu, neschopná jakékoli reakce. Ne. Tohle přece *neřekla*, pomyslela jsem si. Několik lidí si všimlo, že nejdu dolů, a zadívali se na mě. Ale já byla ohromená. Tohle není možné. Přelud Masona, který jsem v noci viděla, se mi

zdál skutečnější než tohle. Po chvílce si i Alberta všimla, že se nemám k nástupu. Mrzutě zvedla oči od papírů a hledala mě v davu.

„Rose Hathawayová?“

Někdo do mě štouchl loktem, jako bych nepoznávala vlastní jméno. Polkla jsem, vstala a jako robot vykročila dolů z tribuny. Tohle je nedorozumění. Musí to být omyl. Zamířila jsem ke strážci Chaseovi a připadala si jako loutka, kterou někdo ovládá. Podal mi balíček a cvičný kůl, kterým jsem měla „zabít“ dospělé strážce. Pak jsem rychle uhnula, abych uvolnila místo dalšímu studentovi.

Nevěřicně jsem si třikrát za sebou přečetla nápis na balíčku. *Christian Ozera*. Otevřela jsem to a přede mnou se objevil celý jeho život. Aktuální fotka. Jeho rozvrh hodin. Jeho rodokmen. Jeho životopis. Ten dokonce zacházel i do podrobností tragického příběhu jeho rodičů. Stálo tam, jak se rozhodli stát se Strigoji a jak zavraždili několik lidí, než byli konečně dopadeni a zabiti.

Měli jsme instrukce přečíst si tyhle materiály, sbalit si bágla a u oběda se sejít se svým Morojem. Padala další jména a většina mých spolužáků se pohybovala po tělocvičně, kde se bavili s kamarády a ukazovali si svoje balíčky. Postávala jsem u jedné skupinky a diskrétně vyčkávala, až se mi naskytne příležitost promluvit si s Albertou a Dimitrijem. Bylo jen důkazem mé nově nabyté trpělivosti, že jsem za nimi nenapochodovala hned a nedožadovala se odpovědí na svoje otázky. Věřte mi, že jsem chtěla. Namísto toho jsem ale čekala, až projdou celý seznam, a připadalo mi, že to trvá věčnost. Jak dlouho může trvat přečíst ještě pár jmen?

Když byl konečně poslední novic přidělen k Morojovi, Stan se nás pokusil překřičet, abychom přistoupili k dalšímu bodu, a snažil se nás nahnat dohromady. Davem jsem si prorazila cestu k Dimitrijovi a Albertě, kteří naštěstí stáli u sebe. Zrovna probírali nějakou administrativní záležitost a zprvu si mě vůbec nevšimli.

Když se na mě podívali, zvedla jsem svůj balíček a ukázala na něj. „Co to je?“

Alberta se zatvářila zmateně. Dimitrijův výraz napovídal, že něco takového čekal. „To je vaše přidělení, slečno Hathawayová,“ odvětila Alberta.

„Ne,“ procedila jsem skrz zuby. „To není. Tohle je přidělení někoho jinýho.“

„Přidělení v terénní praxi není volitelné,“ oznámila mi neochvějně. „Stejně jako si nemůžete zvolit přidělení ve skutečném světě. Nemůžete si vybírat podle momentálních vrtochů a nálady, koho budete chránit. Takhle to nechodí ani tady, ani po maturitě.“

„Ale po maturitě budu Lissina strážkyně!“ vykřikla jsem. „Všichni to vědí. I na tuhle praxi jsem měla mít ji.“

„Vím, že je obecně přijímáno, že po maturitě budete spolu, ale nevybavuju si žádné pravidlo, které by určovalo, že by tomu tak mělo být i teď při školním tréninku. Každý musí brát toho, kdo je mu přidělen.“

„Christiana?“ Hodila jsem svůj balíček na zem. „Zbláznili jste se, když myslíte, že budu chránit zrovna jeho?“

„Rose!“ okřikl mě Dimitrij, který se konečně zapojil do hovoru. Promluvil tak tvrdě a ostře, že jsem sebou trhla a na vteřinu úplně zapomněla, co to tady řeším. „To přeháníš. Takhle se svými instruktory nemluv.“

Nesnáším, když mě někdo napomíná. A obzvláště on. A obzvláště, když má pravdu. Jenže jsem si nedokázala pomoci. Zuřila jsem a k tomu jsem ještě byla rozmrzelá, protože jsem se moc nevyspala. Nervy jsem měla napjaté a každá malichernost mi připadala k nepřežití. A něco tak důležitýho jako tohle? To se už vůbec nedalo přežít.

„Omlouvám se,“ vypravila jsem ze sebe váhavě. „Ale je to blbost. Skoro stejná blbost jako nevzít nás na soud s Viktorem Daškovem.“

Alberta udiveně zamrkala. „Jak jste se dozvěděla...? To je vlastně jedno. O tom si popovídáme jindy. Teď máte svoje přidělení, tak do toho.“

Najednou se vedle mě ozval Eddie, jemuž z hlasu zaznívaly obavy. Ztratil se mi už před hodnou chvílí. „Podívejte... Mně to nevádí... Můžeme si to prohodit...“

Alberta odtrhla svůj kamenný pohled ode mě a upřela ho na něj. „Ne. Vasilisa Dragomirová byla přidělena vám.“ Znovu se na mě podívala. „A Christian Ozera vám. Konec debaty.“

„To je blbost!“ řekla jsem znova Dimitrijovi. „Proč bych měla marnit čas s Christianem? Po maturě stejně budu s Lissou. Jestli chceš, abych byla schopná odvést dobrou práci, měl bys mě nechat trénovat s ní.“

„S ní budeš odvádět dobrou práci,“ prohlásil Dimitrij. „Protože ji znáš. A máte spolu pouto. Ale jednou klidně můžeš skončit s jiným Morojem. Musíš se naučit střežit někoho, s kým nemáš absolutně žádné zkušenosti.“

„S Christianem mám zkušenosti,“ zavrčela jsem. „To je ten problém. Nenávidím ho.“ Dobře, to bylo dost přehnané tvrzení. Christian mi sice lezl na nervy, ale nemohla bych říct, že ho nenávidím. Jak už jsem se zmínila dřív, když jsme spolu bojovali proti Strigojům, hodně věcí to změnilo. Opět mi připadalo, že moje nevyspání a tím pádem i neschopnost logicky uvažovat způsobují, že všechno zveličuju.

„Tím líp,“ poznamenala Alberta. „Ne každý, koho budete chránit, bude váš přítel. Ne každý se vám bude zamlouvat. To se musíte naučit.“

„Já se musím naučit bojovat se Strigoji,“ namítla jsem. „Učím se to ve škole.“ Upřela jsem na ně pronikavý pohled, připravená vytáhnout eso z rukávu. „A dělala jsem to i doopravdy.“

„Tahle práce vyžaduje víc než jen zvládnout techniku, slečno Hathawayová. Jedná se o mnohem víc než jen o to, co se vyučuje na hodinách. My vás učíme, jak si poradit se Strigoji. Jak si poradit s Moroji, to se už musíte naučit sami. A konkrétně vy byste se měla naučit vycházet s někým, s kým nejste dlouholetí kamarádi.“

„A taky se musíš naučit pracovat s někým, u koho okamžitě nevyčítáš, když je v ohrožení,“ přisadil si Dimitrij.

„Správně,“ souhlasila Alberta. „To je handicap. Pokud chcete být dobrou strážkyní – nebo dokonce vynikající strážkyní –, musíte se podřídit tomu, co jsme řekli.“

Otevřela jsem pusou, abych se začala dohadovat, že kdybych chránila někoho, kdo je mi blízký, naučila bych se to rychleji a byla bych lepší strážkyní i pro jiné Moroje, ale Dimitrij mě utnul.

„Když budeš pracovat s jiným Morojem, pomůže ti to udržet Lissu naživu,“ řekl.

To mě sestřelilo. Já byla rozhodně tím jediným, co jí může zachránit život, a on to moc dobře věděl.

„Jak to myslíš?“ dotázala jsem se.

„Lissa má taky handicap – tebe. Kdyby nikdy neměla možnost poznat, jaké to je, když ji chrání někdo bez psychického pouta, mohla by se v případě útoku ocitnout v mnohem větším nebezpečí. Střežit někoho znamená vztah dvou lidí. Tohle přidělení prospěje tobě i jí.“

Mlčela jsem a uvažovala o jeho slovech. Téměř to dávalo smysl.

„A navíc,“ dodala ještě Alberta, „tohle je jediné přidělení, kterého se vám dostane. Jestli ho nepřijmete, nebudete se terénní praxe účastnit vůbec.“

Cože? Zešílela? To není jako jedna vynechaná hodina. Když nezvládnou terénní praxi, neodmaturuju. Už už jsem chtěla vybuchnout nad tou nespravedlností, ale Dimitrij mě zarazil, aniž by řekl jediné slovo. Upřený klidný pohled jeho tmavých očí mě držel zpátky a povzbuzoval mě, abych vše způsobně přijala – nebo aspoň jak to zvládnou.

Neochotně jsem zvedla balíček. „Fajn,“ shrnula jsem to chladným hlasem. „Udělám to. Ale chci, abyste věděli, že to dělám proti svý vůli.“

„To už jsme dávno pochopili, slečno Hathawayová,“ poznamenala Alberta suše.

„Stejně si ale myslím, že je to hroznej nápad, a vy si to nakonec budete myslet taky.“

Otočila jsem se a ráznou chůzí si to namířila přes celou tělocvičnu dřív, než kdokoli z nich stačil zareagovat. Uvědomila jsem si, že jsem mluvila jako protivný spratek. Ale kdyby oni museli přetrpět sexuální život své nejlepší kamarádky, viděli ducha a pak se ani nevyspali, taky by byli protivní. Takže mě

čeká šest týdnů s Christianem Ozerou. Je sarkastický, těžko s ním vycházím a ze všeho si dělá srandu.

Vlastně je hodně jako já.

To bude dlouhých šest týdnů.